

Lovforslaget i saa Henseende at tage Hensyn hertil. Og da jeg saa ifølge Meddelelse i Ministermødet var fuldt vidende om, at dette Lovforslag om Kvinders Adgang til Præstestillinger i en meget nær Fremtid vilde blive fremsat, sluttede jeg min Henvendelse saaledes: „Da det ligeledes vil kunne forventes, at Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til Præsteembeder i en nær Fremtid vil blive rejst, udbeder man sig samtidig en Udtalelse om dette Spørgsmaal.“ Heraf fremgaar ganske tydeligt, at man maatte være forberedt paa, at dette Spørgsmaal vilde blive rejst i en nær Fremtid, ganske uafhængigt af, hvorledes Biskopperne og det teologiske Fakultet stillede sig. Men jeg forudsaa, da jeg sendte min Skrivelse vedrørende det andet Spørgsmaal, at der fra den høje Rigsdag, fra et eventuelt Udvalg vilde komme Ønske om at høre de paaagældende Autoriteters Mening om denne Sag, og jeg har i saa Henseende ikke taget fejl. Og skønt det varede noget, inden Svaret kom, har dog det, at jeg har været saa forsynlig at spørge forinden, bidraget til, at Udvalgsarbejdet ikke blev alt for meget forsinket.

For øvrigt maa jeg sige som den ærede Ordfører, at af Biskoppernes Udtalelser skal man sandelig ikke blive klog. Der tales om et Bispokollegium, hvis Mening skal høres, men den ene taler i Øst, den anden i Vest. Biskoppen over Sjællands Stift siger: Jeg finder ikke, at der er principielle Indvendinger imod, at Kvinder bliver Præster. Men lige paa den anden Side af Betænkningen udtaler Biskoppen over Viborg Stift, at han kan ikke begribe, at skriftlydige Mænd kan have en saadan Mening som Sjællands Biskop. Altsaa, der er ligefrem Polemik mellem dem, saa af Biskoppernes Stilling skal man ikke blive overdreven klog. Men saa meget er sikkert, at tre Biskopper udtaler, at de har ikke principielle Indvendinger at gøre. Og det ærede 20de Medlem for Hovedstaden har jo selv været med til at underskrive det teologiske Fakultets Udtalelse, hvori det hedder, at der efter Fakultetets Mening ikke fra almenkristelige eller særlig lutherske Synspunkter vil kunne rejses nogen berettiget principiel Indvending mod, at Kvinder faar Adgang til Præsteembeder. Det er en ganske besynderlig Baggrund for det ærede Medlems stærke Opposition her, at han har sat sit Navn under en saadan Udtalelse af det teologiske Fakultet.

Heri ligger ogsaa Svaret paa det ærede Medlems stærke Angreb paa mig for Brud paa Borgfreden. Den saakaldte Borgfred er indgaaet efter Ønske, saa vidt jeg forstod,

fra de politiske Partier om ikke under den sidste Valgkamp at faa rejst en stærk kirkelig Kamp; den blev sluttet gennem en mundtlig Aftale mellem mig og Repræsentanter for Bestyrelsen for det saakaldte kirkelige Landsforbund, og den gik ud paa, at der ikke i den kommende Rigsdagssamling skulde rejses Spørgsmaal af principiel eller splittende Art, og naar det hedder: „Spørgsmaal af principiel eller splittende Art“, saa blev der udtrykkelig i denne Forbindelse talt om Præsteloftets Afskaffelse og Ritualfrihed. Det var de Spørgsmaal, man frygtede for at faa rejst, og ingen kunde falde paa, at man herunder vilde regne et saa fuldstændig ydre Spørgsmaal som dette om Kvinders Adgang til at blive Præster. Jeg kan forsikre det ærede 20de Medlem for Hovedstaden, at min Samvittighed med Hensyn til Borgfredens Overholdelse er i den allerskønneste Orden. Jeg tænker, man vil sige det samme fra anden Side; men jeg maa tilstaa, at den Maade, hvorpaa jeg mærkede den saakaldte kirkelige Borgfred under Valgkampagnen, var den, at jeg blev forfulgt af Tryksager af det besynderligste Indhold, hvori man tillagde mig og mit Parti de besynderligste Meninger. Jeg ved ikke, hvorvidt „Kirkeligt Landsforbund“ har Ansvaret for disse Tryksager; men jeg ved i alt Fald, at de udgik fra Kredse, der staaar „Kirkeligt Landsforbund“ overordentlig nær. Nu hører jeg endogsaa af det ærede 20de Medlem for Hovedstaden, at Borgfreden er opsagt — og det kan for saa vidt være ligegyldigt — (Afbrydelse), den er opsagt fra „Kirkeligt Landsforbund“, udtalte det ærede 20de Medlem for Hovedstaden.

Jeg maa sige, at det ærede Medlems Forhold til denne Borgfred er mig en Smule gaadefuldt. Under Finanslovens første Behandling opfordrede det ærede Medlem mig til at stille Forslag om en § 8 for Præster, og det skulde ikke være en § 8, som lagde Indfyldelsen med Hensyn til Præsters Afskedigelse i Menighedernes Haand — ingenlunde; det var en § 8, som lagde Afgørelsen i et højere Nævns Haand. Her maa jeg sige, at man vilde komme dybt ind paa indre Forhold, idet dette Nævn skulde afgøre, hvorvidt en Præst stod i det rette Forhold til den lutherske Kirke, til Folkekirkens Tro og Lære, og en Præst skulde kunne fjernes, hvis man fandt, at dette ikke var Tilfældet. Dette var, synes jeg, et meget dybt Indgreb i de indre Forhold, og det vilde være et eklatant Brud paa Borgfreden, hvis man vilde foreslaa en saadan Bestemmelse.

Noget af det, der forbavser mig mest ved det ærede 20de Medlem for Hoved-